

Szybka transformacja Fouriera (FFT)

MICHAŁ DOBRANOWSKI

wrzesień 2022

v1.0

Wymagania wstępne

Czytelnik powinien znać podstawowe algorytmy i techniki algorytmiczne oraz swobodnie używać notacji określających asymptotyczne tempo wzrostu. Ponadto powinien mieć podstawową wiedzę na temat wielomianów, liczb zespolonych (w tym znać wzór Eulera) oraz macierzy.

Spis treści

1	Reprezentacja i mnożenie wielomianów	2
1.1	Zmiana reprezentacji	3
2	Dziel i zwyciężaj	3
2.1	Pierwiastki jedności	4
2.2	Szybka transformacja Fouriera	4
2.2.1	Implementacja	5
2.3	Transformacja odwrotna	5
3	Implementacja	6
4	Zadania	7
5	Rozwiązania	7

§1 Reprezentacja i mnożenie wielomianów

Definicja 1.1 (Mnożenie wielomianów). Iloczynem wielomianów $A(x)$ oraz $B(x)$ jest wielomian $C(x)$ taki, że dla każdego x zachodzi $C(x) = A(x) \cdot B(x)$.

Weźmy wielomiany $A(x) = a_0 + a_1x + \dots + a_nx^n$ oraz $B(x) = b_0 + b_1x + \dots + b_nx^n$.

Fakt 1.2. Możemy obliczyć współczynniki wielomianu $C(x) = A(x) \cdot B(x)$ jako

$$c_j = \sum_{k=0}^j a_k b_{j-k}.$$

Na podstawie tego wzoru możemy z łatwością skonstruować algorytm mnożenia dwóch wielomianów, który będzie działał w czasie $\Theta(n^2)$. Niestety, taka złożoność nas nie zadowala; będziemy szukać algorytmu podkwadratowego.

Zauważmy, że zwykle reprezentujemy wielomian jako wektor współczynników – taką reprezentację nazwiemy **współczynnikiem**. Wielomian n -tego stopnia f można jednak reprezentować również za pomocą zbioru $n + 1$ parami różnych punktów $(x, f(x))$ – tę reprezentację nazwiemy z kolei **punktową**. Mając dwa wielomiany n -tego stopnia w postaci punktowej możemy po prostu pomnożyć odpowiednie wartości i otrzymać ich iloczyn (również w postaci punktowej) w czasie $\Theta(n)$.

Proces zamiany postaci współczynnikowej na punktową nazywa się **ewaluacją**, a proces odwrotny – **interpolacją**. Zanim przejdziemy dalej, powinniśmy jednak wykazać, że wielomian w postaci punktowej jest jednoznacznie opisany.

Twierdzenie 1.3 (Jednoznaczność wielomianu interpolacyjnego)

Dla zbioru $n + 1$ różnych punktów $\{(x_1, y_1), (x_2, y_2), \dots, (x_{n+1}, y_{n+1})\}$ istnieje dokładnie jeden wielomian $A(x)$ co najwyżej n -tego stopnia, który dla każdego k spełnia $A(x_k) = y_k$.

Dowód. Ponieważ punkty x_k są parami różne, to wyznacznik macierzy Vandermonde’a stworzonej z punktów $(x_1, x_2, \dots, x_{n+1})$ jest różny od zera, więc macierz jest odwracalna. Niech V będzie wspomnianą macierzą.

$$V = \begin{pmatrix} 1 & x_1 & x_1^2 & \cdots & x_1^{n-1} \\ 1 & x_2 & x_2^2 & \cdots & x_2^{n-1} \\ \vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 1 & x_{n+1} & x_{n+1}^2 & \cdots & x_{n+1}^{n-1} \end{pmatrix}$$

Rozwiązania układu równań

$$(a_0, a_1, a_2, \dots, a_n)^T = V^{-1}(y_1, y_2, \dots, y_{n+1})^T$$

pozwała jednoznacznie wyznaczyć współczynniki wielomianu. \square

Chociaż powyższy dowód jest zupełnie w porządku, możemy zauważyć, że do postaci punktowej przechodzimy z postaci wielomianowej, więc w każdym przypadku wiemy, że dany wielomian istnieje. W takim razie potrzebujemy wykazać jedynie, że taki wielomian jest jednoznacznie określony, na co można przedstawić bardzo ładny dowód nie wprost.

Dowód. Załóżmy przeciwnie, że istnieją dwa wielomiany co najwyżej n -tego stopnia, $f(x)$ oraz $g(x)$, spełniające dany układ równań. W takim razie wielomian $h(x) = f(x) - g(x)$ jest stopnia $\deg(h) \leq n$. Ten wielomian ma również $n + 1$ miejsc zerowych, co prowadzi do sprzeczności z zasadniczym twierdzeniem algebry. \square

Uwaga 1.4. Przy dodawaniu lub mnożeniu wielomianów w postaci punktowej, punkty, w których znamy wartości dwóch danych wielomianów powinny być oczywiście takie same dla obydwu z nich. Ponadto, o ile przy dodawaniu wystarczyłoby $n + 1$ punktów, o tyle przy mnożeniu nie wystarczy. Wielomian wynikowy będzie stopnia $2n$, więc potrzebujemy $2n + 1$ punktów również dla wielomianów wejściowych.

§1.1 Zmiana reprezentacji

Skoro wiemy już, że możemy mnożyć dwa wielomiany w postaci punktowej w czasie liniowym, warto się zastanowić, jak szybko możemy dokonać ewaluacji i interpolacji. Jeśli osiągniemy czas podkwadratowy, mamy gotowy algorytm mnożenia o złożoności $o(n^2)$.

Ewaluacja

Niestety, naiwny algorytm ewaluacji $2n + 1$ punktów ma złożoność $\Theta(n^3)$, co możemy ulepszyć do $\Theta(n^2)$, jeśli zastosujemy schemat Hornera.

$$A(x) = a_0 + x(a_1 + x(a_2 + \dots + x(a_{n-1} + xa_n) \dots))$$

Interpolacja

Podobnie sytuacja wygląda z interpolacją – korzystając z eliminacji Gaussa otrzymamy algorytm o złożoności $\Theta(n^3)$, co, korzystając ze wzoru Lagrange’a¹, możemy ulepszyć jedynie do $\Theta(n^2)$.

§2 Dziel i zwyciężaj

Niezniechęceni niepowodzeniami z poprzednich akapitów spróbujemy wykorzystać technikę z powyższego tytułu. Problem ewaluacji oraz interpolacji wielomianu

$$A(x) = a_0 + a_1x + \dots + a_{n-1}x^{n-1}$$

będziemy chcieli rekurencyjnie rozbić na dwa podproblemy, więc na potrzeby dalszej dyskusji założymy, że n będzie potęgą dwójki. Zauważmy, że dla wygody zmieniliśmy nieznacznie oznaczenia — teraz wielomian A jest n -mianem o stopniu równym $n - 1$.

Zdefiniujmy wielomiany $A_{[0]}(x)$ oraz $A_{[1]}(x)$ o współczynnikach z odpowiednio parzystymi i nieparzystymi indeksami:

$$A_{[0]}(x) = a_0 + a_2x + a_4x^2 + \dots + a_{n-2}x^{n/2-1},$$

$$A_{[1]}(x) = a_1 + a_3x + a_5x^2 + \dots + a_{n-1}x^{n/2-1}.$$

Oczywiście zachodzi równość

$$A(x) = A_{[0]}(x^2) + xA_{[1]}(x^2). \quad (1)$$

Chcielibyśmy, żeby teraz problem ewaluacji $A(x)$ w n punktach sprowadzał się do ewaluacji $A_{[0]}(x)$ i $A_{[1]}(x)$ w $\frac{n}{2}$ punktach². Okazuje się, że potrzebną nam własność ma zbiór pierwiastków n -tego stopnia z jednościami.

¹k który jest poza zakresem tego artykułu, ale można o nim przeczytać w https://en.wikipedia.org/wiki/Lagrange_polynomial

²własność oczywiście powinna być rekurencyjna

§2.1 Pierwiastki jedności

Definicja 2.1. Pierwiastek n -tego stopnia z jedynki to liczba $\omega \in \mathbb{C}$ spełniająca równanie $\omega^n = 1$.

Pierwiastki n -tego stopnia z jedności będziemy oznaczać $\omega_n^k = e^{2\pi i k/n} = \text{cis}\left(\frac{2\pi}{n}k\right)$, gdzie $\text{cis } x = \cos x + i \sin x$.

Lemat 2.2

Niech $\omega \neq 1$ będzie pierwiastkiem n -tego stopnia z jedynki. Wtedy

$$\omega + \omega^2 + \dots + \omega^n = 0.$$

Dowód. Z równości $\omega^n = 1$ mamy

$$(1 - \omega)(\omega + \omega^2 + \dots + \omega^n) = \omega - \omega^{n+1} = 0.$$

Z założenia $(1 - \omega) \neq 0$, więc otrzymujemy tezę. \square

Lemat 2.3 (o redukcji)

Jeśli n jest parzyste, to kwadraty pierwiastków n -tego stopnia z jedności są pierwiastkami jedności stopnia $\frac{n}{2}$.

Dowód. Wystarczy zauważyć, że dla dowolnego k zachodzi

$$(\omega_n^k)^2 = \text{cis}\left(\frac{2\pi}{n}2k\right) = \text{cis}\left(\frac{2\pi}{n/2}k\right) = \omega_{n/2}^k.$$

\square

Ponadto można dowieść, że każdy pierwiastek jedności $\frac{n}{2}$ stopnia uzyskamy podnosząc dokładnie dwa różne pierwiastki jedności stopnia n . Jeśli n jest liczbą parzystą, to $\omega_n^{n/2} = -1$, więc

$$\begin{aligned} \omega_n^{k+n/2} &= -\omega_n^k, \\ \therefore (\omega_n^{k+n/2})^2 &= (\omega_n^k)^2. \end{aligned}$$

Łatwo zauważyć, że na mocy lematu o redukcji (2.3) zbiór pierwiastków n -tego stopnia z jedności spełnia wymagania postawione w poprzedniej sekcji.

§2.2 Szybka transformacja Fouriera

Jeśli oznaczymy wektor współczynników wielomianu A jako $a = (a_0, a_1, \dots, a_{n-1})$ oraz weźmiemy $y_k = A(\omega_n^k)$, to wektor $y = (y_0, y_1, \dots, y_{n-1})$ nazwiemy **dyskretną transformacją Fouriera**³ wektora współczynników a i oznaczymy $y = \text{DFT}_n(a)$.

Algorytm, którego główne założenia opisaliśmy wyżej, służy do obliczania DFT (czyli ewaluacji wielomianu w pierwiastkach jedności) w czasie $O(n \log n)$ i jest nazywany **szybka transformacją Fouriera**⁴.

³ang. *Discrete Fourier Transform*, DFT

⁴ang. *Fast Fourier Transform*, FFT

§2.2.1 Implementacja

Poniżej przedstawiony jest algorytm FFT, który dla danego wektora współczynników a liczy $\text{DFT}(a)$. Obliczenia wykonywane są w miejscu, a więc funkcja `fft()` nie zwraca wektora $\text{DFT}(a)$, tylko zmienia wektor a .

```

1 #include <bits/stdc++.h>
2 using namespace std;
3
4 typedef complex<double> cd;
5 const double PI = acos(-1);
6
7 void fft(vector<cd>& a) {
8     int n = a.size();
9     if (n == 1) return;
10
11     vector<cd> a0(n / 2), a1(n / 2);
12     for (int i = 0; 2 * i < n; i++) {
13         a0[i] = a[2*i];
14         a1[i] = a[2*i+1];
15     }
16     fft(a0);
17     fft(a1);
18
19     double ang = 2 * PI / n;
20     cd w(1), wn(cos(ang), sin(ang));
21     for (int i = 0; 2 * i < n; i++) {
22         a[i] = a0[i] + w * a1[i];
23         a[i + n/2] = a0[i] - w * a1[i];
24         w *= wn;
25     }
26 }
```

§2.3 Transformacja odwrotna

Aby osiągnąć liniowo-logarytmiczną złożoność obliczeniową dla problemu mnożenia wielomianów, potrzebujemy już jedynie szybkiego sposobu na interpolację wielomianu w pierwiastkach jedności.

Wróćmy do wspomnianego w dowodzie twierdzenia 1.3 układu równań. Mamy

$$\begin{pmatrix} y_0 \\ y_1 \\ y_2 \\ \vdots \\ y_{n-1} \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 1 & 1 & 1 & \cdots & 1 \\ 1 & \omega_n & \omega_n^2 & \cdots & \omega_n^{n-1} \\ 1 & \omega_n^2 & \omega_n^4 & \cdots & \omega_n^{2(n-1)} \\ \vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 1 & \omega_n^{n-1} & \omega_n^{2(n-1)} & \cdots & \omega_n^{(n-1)(n-1)} \end{pmatrix} \begin{pmatrix} a_0 \\ a_1 \\ a_2 \\ \vdots \\ a_{n-1} \end{pmatrix},$$

czyli

$$y_k = \sum_{j=0}^{n-1} a_j \omega_n^{jk}. \quad (2)$$

Nie wiemy jeszcze, jak szybko policzyć wektor $a = \text{DFT}_n^{-1}(y)$ (czyli transformatę

odwrotną do DFT), ale możemy ten wektor wyznaczyć za pomocą

$$\begin{pmatrix} a_0 \\ a_1 \\ a_2 \\ \vdots \\ a_{n-1} \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 1 & 1 & 1 & \cdots & 1 \\ 1 & \omega_n & \omega_n^2 & \cdots & \omega_n^{n-1} \\ 1 & \omega_n^2 & \omega_n^4 & \cdots & \omega_n^{2(n-1)} \\ \vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 1 & \omega_n^{n-1} & \omega_n^{2(n-1)} & \cdots & \omega_n^{(n-1)(n-1)} \end{pmatrix}^{-1} \begin{pmatrix} y_0 \\ y_1 \\ y_2 \\ \vdots \\ y_{n-1} \end{pmatrix}.$$

Macierz z omegami będziemy oznaczać V , ponieważ jest ona macierzą Vandermonde'a. Szukamy więc macierzy V^{-1} , aby otrzymać wzór na a_k .

Lemat 2.4

Elementem na pozycji (j, j') w macierzy V^{-1} jest liczba $\omega_n^{-jj'}/n$.

Dowód. Rozważmy element na pozycji (j, j') w macierzy VV^{-1} .

$$\begin{aligned} [VV^{-1}]_{j,j'} &= \sum_{k=0}^{n-1} (\omega_n^{-kj}/n) (\omega_n^{kj'}) \\ &= \sum_{k=0}^{n-1} (\omega_n^{k(j'-j)}/n) \end{aligned}$$

Powyższa suma jest oczywiście równa 1, jeśli $j = j'$. W przeciwnym przypadku, na mocy lematu 2.2, jest równa 0. Z tego wynika, że VV^{-1} jest macierzą jednostkową, co kończy dowód. \square

Uzyskaliśmy więc wzór na a_k :

$$a_k = \frac{1}{n} \sum_{j=0}^{n-1} y_j \omega_n^{-jk}. \quad (3)$$

Zauważając podobieństwo między wzorami 2 i 3 możemy stwierdzić, że aby interpolować wielomian w pierwiastkach jedności, wystarczy użyć FFT, tylko zamiast ω wziąć ω^{-1} oraz wynik na końcu podzielić przez n . Tak zmodyfikowany algorytm oczywiście dalej ma złożoność obliczeniową $O(n \log n)$.

§3 Implementacja

Podsumowując, aby pomnożyć wielomiany $A(x), B(x)$ przez siebie w czasie $O(n \log n)$, należy najpierw zamienić je oba na postać punktową (ewaluację robimy za pomocą FFT w czasie liniowo-logarytmicznym), następnie pomnożyć punkty przez siebie (w czasie liniowym) i z powrotem zamienić na postać współczynnikową (interpolację robimy również w czasie liniowo-logarytmicznym⁵). Cały algorytm wykonywany jest w czasie $O(n \log n)$.

Z powodu podobieństwa algorytmów FFT oraz IFFT, zaimplementujemy je w jednej funkcji (z dodatkowym argumentem).

```
1 #include <bits/stdc++.h>
2 using namespace std;
3
```

⁵algorytmem nazywanym IFFT, ang. *Inverse Fast Fourier Transform*

```

4 typedef complex<double> cd;
5 const double PI = acos(-1);
6
7 void fft(vector<cd>& a, bool invert) {
8     int n = a.size();
9     if (n == 1) return;
10
11     vector<cd> a0(n / 2), a1(n / 2);
12     for (int i = 0; 2 * i < n; i++) {
13         a0[i] = a[2*i];
14         a1[i] = a[2*i+1];
15     }
16     fft(a0, invert);
17     fft(a1, invert);
18
19     double ang = 2 * PI / n * (invert ? -1 : 1);
20     cd w(1), wn(cos(ang), sin(ang));
21     for (int i = 0; 2 * i < n; i++) {
22         a[i] = a0[i] + w * a1[i];
23         a[i + n/2] = a0[i] - w * a1[i];
24         if (invert) {
25             a[i] /= 2;
26             a[i + n/2] /= 2;
27         }
28         w *= wn;
29     }
30 }
31
32 vector<int> multiply(vector<int>& a, vector<int>& b) {
33     vector<cd> fa(a.begin(), a.end()), fb(b.begin(), b.end());
34     int n = 1 << (ceil(log(a.size() + b.size() - 1) + 1));
35     fa.resize(n);
36     fb.resize(n);
37
38     fft(fa, false);
39     fft(fb, false);
40     for (int i = 0; i < n; i++)
41         fa[i] *= fb[i];
42     fft(fa, true);
43
44     vector<int> result(n);
45     for (int i = 0; i < n; i++)
46         result[i] = round(fa[i].real());
47     return result;
48 }

```

§4 Zadania

Problem 4.1 (*Thief in a Shop*, Codeforces [632E](#)).

§5 Rozwiązania

4.1 Weźmy ciąg binarny taki, że jego m -ty wyraz jest 1 wtedy i tylko wtedy, gdy $m \in a$. Funkcją tworzącą tego ciągu jest wielomian

$$\mathcal{A}(x) = \sum_{i=1}^n x^{a_i}.$$

Rozważmy teraz taki ciąg binarny, że jego m -ty wyraz jest 1 wtedy i tylko wtedy, gdy m jest sumą pewnego k -elementowego podzbioru z powtórzeniami zbioru a . Będziemy wypisywać wszystkie takie m . Łatwo zauważyć, że funkcją tworzącą takiego ciągu będzie wielomian

$$\mathcal{A}(x)^k.$$

Stosując szybkie potęgowanie oraz FFT otrzymujemy złożoność $O(w \log w \log k)$, gdzie w jest iloczynem maksymalnej ceny i liczby k , a więc jest rzędu 10^6 . Warto zauważyć, że w trakcie potęgowania współczynniki wielomianu $\mathcal{A}(x)$ szybko mogą stać się bardzo duże, a skoro nikt nas nie pyta nas o liczbę możliwości uzyskania danej wartości plecaka, to możemy po każdym mnożeniu ujednolicić współczynniki wielomianu funkcją signum.

Implementacja: <https://codeforces.com/contest/632/submission/178896692>.

Literatura

- [1] **Wprowadzenie do algorytmów**, str. 920-940, Thomas H. Cormen et al.
- [2] **Współczynniki wielomianów na okręgu jednostkowym kręcą się, kręcą się**, Delta, sierpień 2022, Radosław Kujawa. <https://www.deltami.edu.pl/2022a/08/2022-08-delta-art-07-kujawa.pdf>
- [3] **cp-algorithms**. <https://cp-algorithms.com/algebra/fft.html>